

Maart 2023

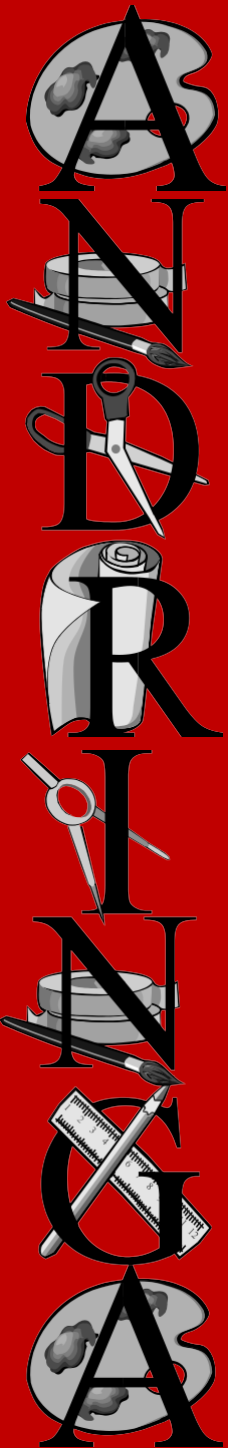
Andringa Staach Nijs

77

Familiekrantje van de
Andringa Stichting

www.andringaonline.nl

ANDRINGA STICHTING ADRESSEN

Correspondentieadres (eindredacteur ASN en secretariaat)

Mw. Tsjikke Andringa
Ljurkstrjitte 5 9269 NB FEANWALDEN
Tel. 0511 – 472207 E-mail adres: andringastichting@hetnet.nl

Voorzitter

Dhr. Cees Andringa
't Holweg 32 7924 PX VEENINGEN
Tel. 06 - 41 56 40 91 E-mail adres: andrilef32@gmail.com

Penningmeester

Mw. Eppie Andringa - Bijma
Waterlelie 5 9291 JP KOLLUM
Alle geldhandelingen voortaan alleen via onze ING Zakelijke Rekening:

NL62 INGB 0000 99008 – Andringa Stichting, Waterlelie 5, 9291 JP Kollum

Abonnement ASN jaarlijks nog steeds € 10,-; extra giften zijn WELKOM !!!

Beheer Andringa Boeken en Kalenders

Mw. Ida Okx – Andringa ida.andringa47@gmail.com
Sao Paulostraat 21 1334 BZ ALMERE Tel. 06–10 33 52 87

Na ontvangst van het bedrag op banknummer van de Andringa Stichting krijgt u het bestelde thuisgestuurd. Persoonlijk afhalen en betalen kan ook, maar wel na afspraak. Meer informatie, zie omslag.

Website beheer / coördinator – www.andringaonline.nl

Dhr. Bart van der Kolk
bartvanderkolk@kpnplanet.nl

Beheer Andringa familie archief – ook voor al uw familieberichten !!!

Mw. Tsjikke Andringa
Leeuwerikstraat 5 Ljurkstrjitte 5
VEENWOUDE 9269 NB FEANWALDEN
Tel. 0511 - 472207

E-mail: tsjikkeandringa@hetnet.nl of andringastichting@hetnet.nl

© Andringa Stichting

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Andringa Stichting

ANDRINGA BOEK DEEL 3 - VERJAARSCADEAU ???

Onlangs hebben wij besloten om Andringa boek deel 3 voor € 25,- aan te bieden, dus ruim 10 euro goedkoper. Zo'n bijzonder boek hoort toch bij iedere Andringa thuis ?

**Help ons de GROTE VOORRAAD te verkleinen !!!
Even een mailtje of brief naar het secretariaat ivm het adres waar het boek naar toe gestuurd moet worden en als het geld op onze bankrekening staat bijgeschreven, dan wordt het boek z.s.m. verzonden!**

Met het gebonden **Andringa boek deel 3** is er een tastbaars iets wat direct uit de kast gepakt kan worden. Waarbij de mooie illustraties, teksten en schetsen een goed beeld geven bij het verhaal. Dus wilt u uzelf, een familielid of kennis blij maken met dit mooie boek, **bestel dan snel**.

Hoe? U vindt de bestel- en betaalgegevens op de laatste pagina van dit ASN.

**PRIJS PER ANDRINGA BOEK DEEL 3 IS NU € 25,-.
BIJ TOEZENDING KOMEN ER PORTOKOSTEN
OVERHEEN, IN NEDERLAND PER PAKKET (1 OF 2 OF 3
EX.) € 8,25 U KUNT UW BESTELLING OOK AFHALEN BIJ
TSJIKKE IN VEENWouden OF BIJ IDA IN ALMERE ...**

INHOUDSOPGAVE ...

Andringa Stichting adressen	pag. 2
Boekpromotie over boek 3 en inhoudsopgave	pag. 3
Column door columnist Mieke (NB)	pag. 4
Inleiding door voorzitter Cees (YA)	pag. 5
Financiën	pag. 6
HA – In Memoriam Floris Andringa	pag. 7
HC – Marianne en Kicki uit Zweden	pag. 8
Website bijdrage	pag. 11
LE – Daan en opa Simon lopen emotionele marathon	pag. 12
PA – driedubbel interview met Bep, Ted en Marc	pag. 14
LE - Saskia & Michel op reis met hun kinderen (dl. 2)	pag. 17
'Blanco pagina' met vragen ...	pag. 21
VA – Paul over vader Pieter	pag. 22
Ontmoetingen met Andringa's - 42 -	pag. 24
Andringa boekbestellingen en kalenders	pag. 27 en 28

Abonnement ASN jaarlijks nog steeds € 10,-; extra **giften** zijn **WELKOM !!!**

COLUMN - 6 - Mini Reünie in Oostzaan ...

De grote Andringa familiedag in Hindelopen op zaterdag 18 juni 2022 ging helaas niet door. De door het bestuur geboekte accommodatie was helaas - maar geheel terecht - ingericht voor oorlogsvluchtelingen uit Oekraïne. Om de teleurstelling te verzachten bedachten we met nog een paar Andringa's een 'mini reünie' op de dag dat de 'grote Andringadag' niet door kon gaan. Ik – Mieke - zocht contact met Gilda en zij was meteen enthousiast over het voorstel. Via Whatsapp werd een groepsapp aangemaakt waarin een en ander afgesproken kon worden. Gilda Engel-Andringa had al eens eerder op kleine schaal een neven/nichten dag bij haar thuis in Oostzaan georganiseerd. Een latere poging door haar om dat weer eens te doen, strandde helaas vanwege corona. Op zondag 19 juni 2022 was het zover. De dag zou weer bij Gilda in Oostzaan gehouden worden. Zij en haar zussen Margreth en Rina, wilden zelf graag voor de catering zorgen.

Om half 11 kwamen vervolgens 8 kleinkinderen (van **Jan & Rindertje Andringa - Wijnia**) en 5 partners uit de **familietak NB221** bij elkaar, te weten:

Gastvrouw Gilda Engel-Andringa, Margreth en Cock Baerts-Andringa en Rina Schilder-Andringa (kinderen van **Jochum Andringa (NB2212)**). Herman Andringa en Hiltje Dekker, Mieke Andringa en Nico Bekker (kinderen van **Dirk Andringa (NB2211)**). Dick en Tineke Andringa, Tjerk en Esther Andringa en Ietje Andringa (kinderen van **Tjerk Andringa (NB2213)**).

Het werd een onvergetelijke dag daar in Oostzaan die begon met een glas bubbels om het weerzien te vieren. Daarna koffie en wat lekkers erbij. Het was Gilda, Rina en Margreth perfect gelukt om allerlei heerlijke hapjes te maken en er werd gretig van gesmuld. Ook werd flink er bijgepraat want vanwege corona hadden de meesten elkaar langere tijd niet gezien. Helaas maar één foto... het was zo gezellig dat we vergaten om foto's te maken. *(Foto: Ietje en Hiltje met een glas champagne ...)*

Oude contacten werden aangehaald maar er werden ook nieuwe contacten gelegd. Mieke en Nico hadden bijvoorbeeld nooit eerder Dick en Tineke ontmoet. Adressen werden uitgewisseld, zodat er nog een vervolg op kan komen. Het bleef nog lang onrustig in Oostzaan door het gezellige geroezemoes en de regelmatige lachsalvo's. Er werd afgesloten met de afspraak dat Herman en Hiltje (NB22114) de volgende mini reünie zullen organiseren.

Groetjes, Mieke Andringa (NB2211)

Beste ANDRINGA familie – door onze voorzitter Cees

Sinds mijn vorige stukje in het ASN zijn we inmiddels twee bestuursvergaderingen verder. Op 1 december 2022 waren we te gast bij Ida in Almere. We konden toen Giny en Ted verwelkomen. **Giny Andringa (LA1311)** gaat de vergaderingen notuleren en **Ted Andringa (PA12211)** helpt Bart met het beheer van onze website. Dit is heel fijn, omdat Bart deze ondersteuning van harte toejuicht. Eén keer per jaar vergadert het AS bestuur samen met de AS website commissie om het reilen en zeilen van onze stichting op elkaar af te stemmen. De afgelopen vergadering op 9 maart was bij mij thuis. En heel bijzonder, de broer van Ted, **Marc Andringa (PA12212)** heeft zich opgeworpen om ons bestuur te versterken. Tsjikke kreeg net voor de vergadering te horen dat **Cécile Andringa (HA1213)** belangstelling heeft om het penningmeesterschap van Eppie over te nemen. Kortom het bestuur kan weer op volle kracht werken aan onze familie belangen.

Wat heeft zich nu onder andere op de laatste twee vergaderingen afgespeeld? We hebben het financieel verslag over 2022 van de Stichting onder de loep genomen. Verderop in dit ASN kunt u het overzicht van het financieel jaarverslag lezen. Helaas moesten we constateren dat na een aftelsom van baten en kosten er sprake is van een negatief saldo. Toch willen we de bijdrage van het ASN niet verhogen. We hebben met elkaar nagedacht over het gezonder maken van onze financiën. En wie weet heeft u als lezer een goed idee! Er is ook gesproken over onze website. Vanwege de AVG ontkomen we niet aan een wachtwoord. We spreken uit dat het wenselijk zou zijn om meer bezoekers op de website aan te trekken. Een volgend punt van aandacht is de statuten en het huishoudelijk reglement. Deze stammen af van 1985 en zijn nodig aan een update toe.

En als laatste punt welke ik wil aanhalen en zeker niet onbelangrijk, is het 'vereeuwigen' en bewaren van het Andringa archief. U zult het waarschijnlijk niet weten, maar onze steun en toeverlaat van de familie, Tsjikke, heeft een Andringa-kamer. In deze kamer staan brandveilige ladekasten met daarin documentatie betreffende onze familie. Stel dat uw eventuele (achter) kleinkinderen belangstelling hebben voor hun familie geschiedenis, dan zijn er natuurlijk de zgn. Andringaboeken. Maar er is nog veel meer aan documenten, brieven enz. Natuurlijk is er de mogelijkheid een en ander te digitaliseren, maar het meeste moet bewaard blijven in oorspronkelijke staat. Tsjikke gaat nu samen met het ASB uitzoeken bij welke instantie dit verwezenlijkt kan worden. Hierbij voldoen we aan een van de doelstellingen van onze Stichting: al het onderzoek van ons voorgeslacht en daaruit voortvloeiende publicaties te bewaren voor ons nageslacht.

Misschien tot horens, tot schrijfs of tot ziens.
Cees Andringa, ceesandringa@gmail.com

Financiën

Andringa Staach Nijs, afgekort ASN, wordt jaarlijks twee maal gepubliceerd en per post verzonden. In 2022 werd daarvoor € 1372,20 in rekening gebracht. Aan abonnementsgeld ontvingen wij vanuit binnen- en buitenland € 1130,70. Een eenvoudige aftelsom geeft dan een negatief saldo van € 241,50. Gelukkig is het bedrag aan extra giften iets boven dat negatieve getal, € 302,50, maar met die 61 euro kan de Andringa Stichting niet rondkomen, dat begrijpt u. Temeer omdat sinds vorig jaar de maandelijkse afrekeningen voor een Stichting door Postbank NL fors omhoog zijn gegaan. Daar moesten wij als Andringa Stichting € 226,43 in totaal voor neerleggen. Het spaargeld moest worden aangesproken. Zomaar een paar cijfers uit het financieel jaarverslag 2022 wat in maart met het bestuur, het ASB, is besproken.

Ja, hoe nu verder? Zoals u weet is het abonnementsgeld al vele jaren € 10,--. Dat willen we graag handhaven en dat kan ook, mits iedereen waarnaar het ASN wordt toegestuurd (525 adressen in ons land), dat geld overmaakt. Een utopie? Bovendien vragen wij u om **jaarlijks automatisch** te doneren, met of zonder gift. Dit kunt u zelf laten aanmaken via uw eigen bank en is voor ons overzichtelijker. Wat zijn we overigens ook altijd enorm blij en dankbaar met al die extra giften !

Kortom, wie nog geen **donatie** voor **2022** en /of **2023** heeft overgemaakt, doe dat nu! Deze keer graag **inclusief huidig adres**, dan weten we meteen of onze adressenlijst nog correct is. Heeft u geen belangstelling meer voor ASN? Stuur een berichtje naar het secretariaat, dan weten we waar we aan toe zijn. Mocht op de achterkant van uw envelop een sticker staan met een verzoek, dan ook daar een reactie op s.v.p. **Alvast heel hartelijk dank, wij vertrouwen op u !**

€ 10,-- jaarlijkse donatie voor ASN

€ 25,-- aanschaf Andringa boek deel 3

€ 8,50 eventuele portokosten (in Nederland zelfs voor 1, 2 of 3 boeken tegelijk)

10, 20 of 50 euro: eventuele giften (of meer ...)

Met vriendelijke groet,
Eppie Andringa – Bijma, penningmeester
en Tsjikke Andringa, hulppeningmeester

**NL62 INGB 0000 99008 Andringa Stichting,
Waterlelie 5, 9291 JP Kollum**

IN MEMORIAM – FLORIS BONIFATIUS ANDRINGA (HA1213)

Misschien heeft u er in een krant over gelezen, misschien bent u familie, misschien zag u het IM op onze website. Helaas is ons oud-bestuurslid Floris Andringa op 11 december 2022 overleden op 84-jarige leeftijd, man van Boudine Andringa - Hettinga en vader van Theo, Margot, Cécile en Marieke.

<< Na een prachtig leven is Floris in ons midden vredig overleden, mijn lieve man en maatje, onze papa, heit en pake. Wat zullen we hem missen! >>
(Beide foto's zijn op de 11e Andringa Familiedag in 2016 te Sneek genomen waar Floris het eerste

Andringaboek deel 3 door Tsjikke kreeg overhandigd met Boudine in het midden)

Floris vertolkte in het gezin van Theo & Cilia Andringa – de Vries met 9 kinderen een spilfunctie: zowel 2 broers en 2 zussen waren ouder en jonger. Hij werkte eerst samen met vader Theo en broer Rinus; later met broer Frans en zo bouwden zij de kaashandel uit in Leeuwarden en later in Zuidhorn totdat het niet meer ging. In zijn hart is Floris altijd kaashandelaar gebleven. Hij bracht nog elk jaar met de kerst een edammertje rond bij de familie. Toen het dus in de kaas niet meer ging, stapte hij in geldzaken en onroerend goed. Hij zag overal handel in. Als vastgoedontwikkelaar heeft hij vele panden in Nederland compleet gerenoveerd en in Roemenië landbouwgrond gekocht. Samen met Boudine, zijn vrouw, die alle projecten ondersteunde. Zonder haar was het hem niet gelukt, beaamt Floris zelf!

“Feestjes moet je vieren”, dat heeft Floris zijn kinderen en kleinkinderen geleerd. Wat was zijn 80^e verjaardag in 2018 ook een schitterend voorbeeld hierbij! En dat er mensen zijn die dat dan ook mee willen en mogen vieren is natuurlijk het allerleukst! Door een van zijn dochters werd hij toegesproken: “Tussen jou en je naamgever Bonifatius zie ik een parallel: Bonifatius, die de grenzen van zijn eigen land overging om in het ‘buitenland’, in Friesland, het Christelijke geloof te verspreiden. En jij, die in Roemenië probeert de boeren jouw handelsgeest en visie te verkopen. En die visie is vrij eenvoudig: Houd het simpel, want ingewikkeld wordt het vanzelf wel.” Dat is en was de kracht van Floris, onze altijd vriendelijke en meelevende familieman die ook zoveel voor onze Stichting heeft betekend, heel hartelijk dank! Rust in vrede! Voor hen die achterblijven, heel veel kracht en sterkte toegewenst! Tsjikke.

HC – Kicki en Marianne Andringa uit Zweden ... (HC321)

Wij, Marianne Andringa – Matson (*1942) en Kicki Andringa – Lundqvist (*1947) zijn twee zussen, allebei geboren in Zweden, maar met Nederlandse ouders. Wil Andringa en Leonie Visser arriveerden in 1939 per trein in Zweden samen met een groep jongeren, die vanuit de Volkshogeschool in Allardsoog op zoek waren naar een baan. Wil en Leonie, die elkaar niet kenden, werden verliefd, trouwden in 1941 en vestigden zich in Zweden. (Foto: Wil Andringa & Leonie Visser in 1941)

Toen we jong waren, werd er niet vaak over gesproken waarom zij naar Zweden gingen. Onze vader **Wilhelm (Wil) Andringa** (*1913-†1987), vertelde meestal dat hij een enkele treinreis met bestemming Zweden kreeg aangeboden door de Nederlandse regering. De reden zou zijn inzet als werkloze voor de vakbond zijn. Maar dat was niet de hele waarheid bleek later. Onze moeder, **Leonie Visser** (*1919-†1991) vertelde dat zij het juist heel

spannend vond om naar een ander land te gaan. Spannend? In april 1939 in het destijds zo onrustige Europa? Zij was toen nog geen 20 en ze was echt geen avonturierster! Maar wij weten helaas niet meer over de exacte reden. Wij weten echter wel dat reeds na 2 of 3 maanden onze opa Visser zijn dochter Leonie schreef om terug te komen gezien de situatie in Europa, maar Leonie bleef liever in Zweden; even later was het te laat om terug te gaan naar Nederland.

Begin 2008 kreeg ik een brief van Tsjikke van de Andringa Stichting. Zij had mijn adres in een telefoongids gevonden, vroeg mij naar mijn Andringa achtergrond, of mijn ouders nog leefden en of ik meer familie had. Zij wilde dat graag weten om te kunnen achterhalen bij welke familie ik zou horen. Ik telefoneerde met mijn zus, vertelde over die brief en over de Andringa Stichting. Hierdoor werden wij nieuwsgierig naar onze familiegeschiedenis. Marianne herinnerde zich dat onze grootvader van vaders kant **Bote** heette en dat hij overleed omstreeks 1962. Die informatie stuurden wij naar Tsjikke en dat onze vader twee oudere zussen had, **Annie** en **Riet**. Een poos later kwam haar antwoord dat de enige Bote Andringa (geboren in 1883) die zij kon achterhalen, getrouwd was en een zoon had, maar zijn vrouw was niet onze grootmoeder en die zoon was niet onze vader! Wat raar, bestonden wij dan niet? Na wat brainstormen herinnerden wij ons dat opa Bote begin twintiger jaren als gastarbeider naar Duitsland was vertrokken. Daar ontmoette hij onze oma Clara Köhler met wie hij trouwde.

Inderdaad was onze vader in Duitsland geboren, wisten wij opeens! Die informatie stuurden wij naar Tsjikke; zij begon een nieuw onderzoek en kon even later onze vage herinneringen bevestigen. Wij bestonden dus wel !!! Onze opa **Bote Andringa** (HC32), ging vanuit Friesland naar Wülfrath in Duitsland, waar hij omstreeks 1905 met onze oma **Clara Köhler** trouwde en zij kregen drie kinderen: **Annie, Marie** (Riet) en onze vader **Wilhelm** (Wil) (HC321). Toen Wil ong. 3 jaar oud was, verliet Bote zijn gezin en ging terug naar Nederland. Onze oma Clara

accepteerde dat niet, dus zij ging ook naar Nederland, waar zij als oorlogsvluchteling met de drie kinderen aankwam. In ieder geval eindigde hun huwelijk door echtscheiding. *(Foto: Marianne & Kicky omstreeks 1951)*

Precies op dat moment toen Tsjikke deze informatie had achterhaald met het bewijs dat wij inderdaad bestonden, reisde iemand uit een andere Andringa familie met de trein en vond naast zich een krant, waarin het overlijdensbericht van **Annie Wilmink – Andringa**, die op 101 jarige leeftijd was overleden! Hij probeerde eerst zelf te achterhalen wie dit zou kunnen zijn, maar zonder resultaat. Dus hij stuurde dat bericht naar Tsjikke, die net info had gekregen over onze grootouders, vader Wil en zijn zussen. En zo vielen alle puzzelstukjes samen en kon onze **Andringa familietak HC32** hiermee worden bijgesteld.

Juist op dat moment, net een week voor de Andringa Familiedag op 31 mei 2008, schreef ik Tsjikke of ik niet te laat was om mij op te geven voor die reünie, geen probleem! Dus ik boekte onmiddellijk een vlucht, helaas kon Marianne niet mee. Tsjikke nodigde me zelfs uit om bij haar thuis te komen logeren! Het was fantastisch, wat een gastvrijheid! Ik beleefde een heel speciaal en spontaan weekend, eerst door samen met Tsjikke haar handenarbeid lessen op haar school in Veenwouden mee te mogen maken (ik ben ook onderwijzeres) en daarna de Andringa dag in Enkhuizen! Daarna hielden we regelmatig contact met elkaar.

Vader Wil groeide op in Leiden en samen met zijn vriend **Steeff Klepke** vertrok hij naar Zweden. Steeff trouwde met een Zweedse vrouw en zij kregen twee zoons. De beide gezinnen bleven jarenlang contact met elkaar houden. Een aantal jaren geleden begon hun jongste zoon **Martin Klepke**, die journalist is, een grondig onderzoek naar het verleden van zijn vader in Nederland destijds, voordat hij dat land verliet. Veel informatie heeft hij verwerkt in een boek; dat geeft ook weer een belangrijke kijk in ons leven! Wij ontmoetten elkaar en spraken over wat hij en wat wij wisten. Het bleek vrij snel dat Martin iemand was met zeer belangrijke aanvullende info, die wij weer konden aanvullen met data en gebeurtenissen. Martin deed ook veel onderzoek in Nederlandse archieven en spitte die grondig door. Begin 2020 mochten wij een proefdruk lezen, waardoor wij nog meer gegevens

aan hem konden verstrekken. Herfst 2020 is het boek in Zweden in druk uitgegeven. De Zweedse titel is "*Kanalerna i de Kooi*" (The canals of "de Kooi").

Wij hebben het boek meerdere malen gelezen en bestudeerd, steeds meer borrelen herinneringen omhoog. Wij zien nu verbindingen en begrijpen langzamerhand de echte reden waarom onze vader Wil 'gedwongen' werd om zijn thuisland te verlaten. Onze vader en zijn vriend Steef waren actief in de vakbond; hetzelfde met de Esperanto beweging. Die vakbondsbetrokkenheid veroorzaakte hoogstwaarschijnlijk hun werkloosheid. En de Esperanto beweging werd niet gewaardeerd; hun locatie werd vernield nadat een infiltrant zich bij de groep had gevoegd. Ter bescherming van zijn naaste familie, vertrok Steef een poos uit Leiden. Onze vader Wil had ondertussen volkshogeschool Allardsoog in Bakkeveen gevonden, waar iemand hem op weg kon helpen voor een baan in het buitenland, in Zweden of in Frankrijk. Wil en Steef bezochten die school eind 1938 of begin 1939, waar ze veel over landbouwmethoden leerden. In april 1939 gingen zij per trein naar Zweden. Ongeveer 10 mensen van Allardsoog reisden met diezelfde trein, ook onze moeder Leonie Visser, die was bijgeschoold op huishoudelijk gebied. Met welke gedachten en gevoelens verlieten onze ouders hun thuisland net voor WOII, terwijl hun familie daar bleef? Hoeveel hebben zij geweten van de verschrikkingen die hun familie tijdens die vijf bezettingsjaren meemaakten? Spraken ze er na de oorlog met elkaar over? Of hielden zij schuldgevoelens, wat hen belette om er over te spreken? Achteraf is dit niet eenvoudig om te achterhalen. We kunnen alleen maar speculeren, omdat, op het moment dat onze interesse in geschiedenis ontstond, het te laat was om onze ouders te bevragen.

Wij herinneren ons brieven bij ons thuis, brieven van onze familie tijdens de oorlog vanuit Nederland. Die brieven waren gedeeltelijk zwart gemaakt, gecensureerd en op de enveloppen stond gestempeld: "Geöffnet" (Geopend). Een Zweeds actrice en zangeres, Zarah Leander, was tussen 1936-1943 naar Duitsland verhuisd en zij werd een van de meest populaire artiesten van Nazi Duitsland. Wij herinneren ons dat, wanneer Zarah Leander thuis voor de radio zong, onze vader witheet werd en de radio stil zette. Eindelijk kunnen we vaststellen dat, door het contact met Martin Klepke en door het lezen van zijn boek, wij nu beter begrijpen waarom onze vader Nederland moest verlaten. Helaas is het boek nog niet in het Engels vertaald, wel in het Nederlands en daar in het voorjaar van 2022 uitgegeven. De naam van het boek is: "**Het geluid van het spoor**" en onze vader Wil Andringa wordt er verschillende keren in genoemd.

Marianne Matson - Andringa en Kicki Andringa - Lundqvist (HC321), (told by Kicki)

De technologie staat niet stil en wij als Andringa Stichting gaan daarin mee.
Onze stichting wil hieraan blijven werken, ook in de toekomst.
De belangrijkste pagina's op onze website zijn opgevuld met:

Parentelen

Een overzicht met Andringa families gezien vanuit het verleden (links), onze stamvaders, naar het heden (rechts op voorbeeld). Hier een klein overzicht:

Kwartierstaten

Een overzicht met voorouders opgemaakt vanuit één persoon (onderaan), dus met 2 ouders, 4 grootouders, 8 overgrootouders, enz.
Een oneindig aantal voorouders is mogelijk. Bij de Andringa Stichting soms teruggaand tot de 15e eeuw, theoretisch tot 32768 voorouders.

Onze databank wordt jaarlijks bijgewerkt (voor zover bekend) aan de hand van:
Geboortes, relatie wel en wee en overlijdensgevallen.

Blijf ons secretariaat op de hoogte houden met genealogische wijzigingen!

Met een wachtwoord, dat kan worden aangevraagd bij het secretariaat en/of bij het ASB, hebt u als betalende donateur toegang tot de Familie Stambomen (parentelen, kwartierstaten en Andringa familie codes) en Publicaties.

Op onze website staat bovendien informatie over de Stichting, de familiedagen, het wapen, Aldfaer, bijzondere Andringa in het nu, in de kunst en van ooit.
NIEUW: een fotogalerij. Oude familiefoto's & bidprentjes zijn van harte welkom!
(Alleen foto's van overleden personen kunnen geplaatst worden i.v.m. AVG.)

Snuffel af en toe maar eens op onze website www.andringaonline.nl

Scan hiervoor eventueel de QR code op het voorblad van dit ASN.

Met hartelijke groet, Bart van der Kolk (HA12) en Ted Andringa (PA12211)

Toch nog **twee vragen over onze website** voor u als donateur van ASN:

Wat verwacht u van de website ?

Wat moet beter en wat kan er uit ?

Reacties naar het secretariaat s.v.p.: andringastichting@hetnet.nl

LE2132 – Daan en zijn opa Simon Andringa - Emotionele Marathon

Met nog een kilometer of vier te gaan loopt **Daan Veldhuis** (25) op elf dec. drijfnat over het marathonparcours in Málaga in Spanje. Ruim drie uur lang heeft hij alleen maar regen over zich uitgestort gekregen. Dan loopt hij onder een kerstversieringsboog van engelen door; ineens komt er een zonnestraal die één engel verlicht. "Dat was zo'n bijzonder gevoel. Voor mij was dat echt: ja ik doe het goed. Ik heb iets gedaan en krijg de bevestiging dat hij erbij is." Die 'hij' is een van Daans beste vrienden, Piter Jakob Bosgraaf. Op 1 febr.

2020 komt er een einde aan diens leven door een noodlottige botsing tijdens een nachtelijke rit. De vrolijke en behulpzame 23-jarige vriend was ineens weg. Zo'n moment is keihard. "Ik kan het nog niet begrijpen." Daan en Piter Jakob kennen elkaar reeds jaren; een echte vriendschap ontstaat pas tijdens hun studie sportkunde aan de Hanzehogeschool te Groningen. Piter Jakob, oorspronkelijk uit Kollumerzwaag, woont daar ook. Daan niet. Die blijft in Leeuwarden.

Ze delen lief en leed, vertelt hij, maar aan dat delen ontbrak het nogal, na Piter Jakobs dood, analyseert Daan. "Ik ken niemand in mijn omgeving die dit heeft meegemaakt. Ik was vaak alleen, je gaat meer nadenken. Dan krijg je het heel zwaar." Terwijl het eigenlijk goed gaat - Daan haalt zijn diploma en zijn bedrijf gaat voor de wind - krijgt hij last van stemmingswisselingen. Haalt hij het ene moment nog veel plezier uit iets, het andere moment kan het zomaar voorbij zijn. De omslag komt, zo beseft hij pas een paar maanden later uit een onverwachte hoek. Opa **Simon Andringa** (76) uit Tytsjerk, die in 2021 als oudste Nederlander een medaille kreeg voor het lopen van de zes grote marathons, weet na meerdere pogingen zijn kleinzoon te strikken. "Voor opa was dat een langgekoesterde droom; voor ons beiden versterkte het de band uiteindelijk extreem."

Het trainen stelt Daan de eerste paar maanden uit. Tot een maand of drie voor de marathon. Met eerst weinig plezier loopt hij steeds wat kilometers met muziek op om hem over de streep te trekken... Tijdens de training van een kilometer of twintig waarin hij geniet van het lopen, overvallen emoties de Leeuwarder. "Ineens beseft

je wat er allemaal gebeurd is. Ik stortte helemaal in tijdens het lopen.” Ja, toen hij eenmaal toegezegd had om met zijn opa te gaan lopen, moest hij meteen nadenken aan de marathon die Piter Jakob ooit liep met zijn vader. “Ik had altijd in mijn gedachten wat vet.” Maar dat het hardlopen er zo in zou hakken, dat had Daan niet verwacht. “Alles flitst door je hoofd heen. Over de afgelopen twee jaar, hoe ik het had verwerkt, hoe ik het had ervaren, hoe het met bepaalde personen zou gaan.” Daan vraagt zich af of het wel normaal is dat het hardlopen zulke gedachten en emoties losmaakt. “Omdat ik het niet kon plaatsen. Ik wist niet goed wat ik ermee moest. Als zoiets gebeurt denk je: moet ik dit aan de kant schuiven, want het is twee jaar geleden?” Hij zoekt op internet naar verklaringen en toevallig stuit hij op documentaire: *Overgave*. “Dat ging over een vrouw die haar beste vriendin is verloren; zij liep een marathon en deelde haar gevoelens en gedachten. Je bent ineens een maatje kwijt en wat doe je dan? Het gaf me heel wat kracht en duidelijkheid, waardoor ik dat proces aanging in plaats van dat ik het afstootte.” Daan besluit de documentaire ook aan anderen te laten zien. Zijn ouders, bepaalde vrienden en natuurlijk zijn opa. “Van jongens, dit is een weergave hoe ik mij voel.” Voor sommigen was het nieuw, zegt Daan. Omdat hij zelf nauwelijks zijn mond had opengetrokken, wisten ze niet hoezeer het hem geraakt had. Daan zoekt ook contact met oude vrienden uit Groningen en met de ouders van Piter Jacob. Te laat, vindt hij zelf.

“Eigenlijk ging het erom dat ik kenbaar wilde maken dat ik het zo had beleefd, het hele proces. En dat ik de marathon met mijn opa ging lopen en dat hij dat met zijn vader had gedaan.” Bovendien kon hij vertellen dat hij in Málaga met een tekst op zijn shirt ging lopen als eerbetoon aan zijn vriend. ***The only way is uphill***, de slogan van Piter Jakob en zijn bedrijf dat nog steeds ski- en snowboardlessen verzorgt voor mensen met speciale hulpvraag. “Ik kreeg heel lieve, fijne reacties dat ze het als een lichtpuntje zagen.” De avond voor de marathon is Daan heel emotioneel. Alles komt eruit. Zijn opa, die de dagen voor de marathon ziek is, troost zijn kleinzoon. Tijdens de tocht de volgende dag krijgt Daan op meerdere momenten spreekwoordelijke vleugels. Hij ziet het als een signaal van zijn goede vriend. Zo rent Daan op 11 december onder de met engelen versierde kerstboog in Málaga en een paar kilometer later voorbij de finish. Als opa Simon Andringa even later finisht, rent zijn kleinzoon de laatste 50 meter met hem mee. In het doorzettingsvermogen dat zijn halfzieke opa toont, herkent Daan trekken van Piter Jakob. “Het moest echt uit zijn tenen komen, maar hij heeft het wel geflikt. Dat had Piter Jakob ook: er is altijd wel iets waardoor het wel kan. Als het niet zo kan, dan moet het maar zo.”

Interview met Daan Veldhuis door Zander Lamme in de Leeuwarder Courant van 7 jan. 2023. Compleet verhaal op www.andringaonline.nl bij bijzondere Andringa's

(PA) Bep, Ted en Marc Andringa met familie in VILLA KAKELBONT

Drie Andringa's tegelijk uitnodigen voor een driedubbel interview, ja, dat was vrij snel geregeld. Alle drie wonen zij in Huizen, dus dan kom ik naar hen toe met de trein. Marc wil mij wel afhalen, maar ik ken hem niet, hoe ontmoet je elkaar dan? Ik draag een Andringa bordje, Marc komt met een groter bord **ANDRINGA GEZOCHT !** Het klikt meteen, wat een enthousiaste Andringa's vandaag daar bij Marc & Esther thuis in hun 'villa Kakel bont', zoals zij hun huis ook wel noemen.

Moeder Bep en broer Ted met zijn vrouw Petra komen en even later is Keetje ook van de partij, net 4 jaar oud. Allen horend bij de **PA1221 familie**. Dochter Robbin (20) en zoon Thijs (16) van Ted & Petra zijn er vandaag niet bij.

Meteen bij aankomst, zowel buiten en binnen, vallen de felle kleuren op, waar je maar kijkt, overal kleur! Marc & Esther zijn beiden creatieve duizendpoten! Ons familieblad wordt ook deze keer in zwart-wit aangeleverd, kostenbesparend, maar kijk eens op onze website bij publicaties, daar zijn afbeeldingen van ASN in kleur te zien! Doen hoor! Geen wachtwoord? Vraag het nu aan!

Bep, hier zo vrolijk op de foto voor haar beide zoons, schreef in 1981 een ontroerende brief naar ons na het overlijden van haar man Jaap in 1979. Ook in Andringa boek deel 3 is die brief volledig opgenomen (pag. 258). Jaap, vroeger werkzaam als operator in een chemische fabriek, overleed aan longkanker, net zoals destijds veel van zijn oud-collega's. Als alleenstaande moeder van twee jochies (toen 10 en 11 jaar) heeft **Bep Andringa – v.d. Berg (PA1221)** het gered. Haar doorzettingsvermogen, veerkracht en optimisme spelen daarbij zeker een rol! Opofferend en met de steun van haar man, die voor zijn overlijden nog zoveel voor haar had geregeld en daarna van haar familie en vrienden, kreeg zij het voor elkaar om haar beide jongens goed te begeleiden! Aanvankelijk woonden Jaap & Bep met hun gezin via zijn werk bij de Marine in Hoogvliet, maar door een grote ontploffing bij Shell in 1968, waar ze vlakbij woonden, wilden ze daar weg; dat lukte pas na 3 jaar. Uiteindelijk kreeg Jaap een baan bij de Chemische Fabriek te Naarden en vond het gezin aldaar een woning. Jaren later kon Bep dat huis kopen, ze heeft er met plezier gewoond, deels ook nog met Jaap en heeft er fijne herinneringen gemaakt. Verder was Bep thuis om voor de kinderen te zorgen.

Bep werkte bovendien buitenshuis in de huishouding in Naarden en later in een buurtcafé te Hilversum. Op haar 56ste is zij gestopt i.v.m. versleten rug en knieën. “Helaas was er zoveel onderhoud aan het huis nodig, dat was voor mij niet te betalen; toen heb ik het in 2010 verkocht. Nu woon ik bijna 13 jaar in een senioren woning in Huizen maar ik mis Naarden nog steeds.”

Ted Andringa (PA12211) had ik al eerder ontmoet en wie af en toe onze website bezoekt, heeft zijn verhaal op z'n Solex kunnen lezen bij 'Bijzondere Andringa's'. Ted heeft overigens heel veel energie en tijd gestoken in het aanleveren van familie gegevens voor de parentelen op onze website. Onlangs heeft Ted zich bij webmaster Bart van der Kolk aangesloten om te helpen in de ASW commissie, waar wij als ASB enorm blij mee zijn! “Hoe kom je toch aan zoveel kennis op computer gebied, terwijl je dagelijkse werk totaal anders is?”, vraag ik Ted bij dit driedubbel interview. Hij is zeer digitaal vaardig, ervaar ik steeds opnieuw! “Vooral zelfstudie en gewoon proberen”, is zijn reactie. Ted zoekt op computergebied heel veel dingen zelf uit en past die dan ook toe. Hij kan me zo laten zien welke families hij voor onze parentelen heeft verwerkt, enz. Fotoshoppen, achtergronden uitzoeken, mailtjes beantwoorden, Ted heeft het zo voor elkaar.

Als 12-jarige ging Ted reeds voor vier jaar naar de binnenvaartschool te Osdorp, intern! Met 40 jongens tegelijk in één slaapzaal, nu nauwelijks voor te stellen. En in het weekend af en toe met de bus naar huis te Naarden. Aan boord van een tankerschip tijdens zijn stage bij de fa. van Ommeren ontdekte hij eens een schilderij met schepen; tot zijn verbazing gemaakt door ver familielid, **Jack Andringa (PA1231)**. Ook komt bij dit gesprek de erfenis van **Sijtje (PA12)** ter sprake, waarbij de Andringa Stichting door haar notaris werd benaderd (blz. 256 B3); zowel Ted en zijn broer erfdn 1/8 deel. Daarna ging Ted naar de zeevaartschool, een 2-jarige opleiding te Amsterdam. Naast zijn werk als bewakingsmedewerker bij RTL Nederland, op Defensie meldkamer te Stroe en achter de balie van meldkamer KMAR te Soesterberg, heeft Ted vele hobby's waaronder boksen, zwemmen, klussen (hun keuken van sloophout maakte hij zelf) en is vooral gek op geschiedenis inclusief zijn eigen afstamming. Ted heeft enkele weken geleden gesolliciteerd naar een nieuwe functie en is aangenomen als centralist bij de Defensie, voorlopig bij de Marine te Den Helder. Zijn vrouw **Petra**, kapster en soms werkzaam in de thuiszorg, volgt nu een opleiding tot onderwijsassistente. Dochter **Robbin** studeert Communication en Multi Media Design te Amsterdam & heeft enkele bijbaantjes; zoon **Thijs** zit op het voortgezet onderwijs te Laren (NH).

En dan nu naar **Marc Andringa (PA12212)**, hij introduceert zich bij het ASB (Andringa Stichting Bestuur) als een creatieve zorgmedewerker en duizendpoot; vader van dochter **Keetje** en echtgenoot van creatieve zorgmedewerkster **Esther van Rijswijk**. Misschien komt Marc in ons bestuur, eerst maar eens een vergadering meemaken... Ja, die creativiteit van hen allebei spreekt mij enorm aan natuurlijk! Maar zo kleurrijk en bijzonder zij hun huis hebben ingericht, daar is vooral veel durf en lef voor nodig! Letterlijk overal zie je felle kleuren en diverse verzamelingen; toch is het goed op elkaar afgestemd, ervaar ik. Wij zitten vandaag in de keuken om de ronde tafel, die later uitgeschoven wordt tot ovaal. Felgeel tafelblad met paarsblauwe rand; daaromheen in diverse kleuren geverfde en zelf beklede keukenstoelen waarbij restanten meubelstof keurig werden gebruikt. Achter het aanrecht geen witte tegels, ook daar elke tegel in een andere kleur; de aanrechtkastjes idem, een bont geheel. Blauwe en oranje wanden, rode koeien schilderijtjes in de gang, dik rood gordijn als deur, kleurrijk speelgoed voor 4-jarige Keetje, prachtig al die zelf geverfde blokken, haar roze poppenhuis, haar keurig opgeruimde speelgoed en haar speelgoedhondje aan de lijn...Op de vloer in de zithoek een vloerkleed in kleur. En dan heb ik nog niet eens hun bijzondere hanglampen genoemd, hun verzameling koffiemolens en lijsten, overal zie je die!

'Lijstenmaker' staat in boek 3 bij Marc en bij Esther 'horecamedewerkster'. Inderdaad hebben zij zo'n tien jaar geleden zelf een lijstenmakerij opgestart. Marc heeft toen een cursus gevolgd bij 'The Fine Art Trade Guild'; een Engels examen gedaan waarbij hij een uitstekend eindexamenwerkstuk inleverde en slaagde tot 'Commended Framer'! Door diverse financiële tegenvallers en stress, hebben zij het roer omgegooid. Na een aantal jaren eigen winkel zijn zij uiteindelijk volledig gaan werken in de gehandicapten zorg (was voor Marc eerst een bijbaantje); hij bij Amerpoort en zij bij Visio. Er valt veel

meer over te vertellen, maar ik moet me beperken, want ik wil ook graag iets over Marc zijn tattoo schrijven. "Hier ga ik nooit spijt van krijgen", zegt Marc! Op zijn bovenarm is het Andringa wapen getatoeëerd als hommage aan zijn vader Jaap (inclusief diens naam en twee data). Marc kreeg dit in 2014 als verjaarscadeau van zijn vrouw Esther. Op het wapenschild rechtsonder het teken van vrijmetselarij. Broer Ted liet me dat getatoeëerde wapen in 2016 op een foto zien en pas nu zie ik het echt! Heel hartelijk dank, Marc & Esther, Bep en Ted & Petra, voor deze onvergetelijke, kleurrijke en bijzondere ontmoeting!

Huizen, 15 febr. 2023 - Tsjikke Andringa (YB12214).

LE223 - En toen... (zie ASN76 deel 1) ... (vervolg = deel 2 in ASN77)

Inmiddels werkte Michel niet meer voor een Nederlands bedrijf, maar voor het Finse Nokia. Eerst in Singapore, maar er kwam een baan in... Helsinki. Op naar Finland dus. Nou, inmiddels weten we wel hoe we zo'n verhuizing aanpakken. Wat een prachtig land is Finland. We zijn met een oud klein VW-busje en tenten in de zomer, voordat de basisschool voor de jongens zou beginnen, gaan rondtrekken van Zuid naar Noord en via het Oosten weer naar het Zuiden. Echt

geweldig! Aangezien er maar 5 miljoen Finnen waren, is er enorm veel ruimte voor de natuur. Iedere camping/kampeerplek heeft een kampvuurplek. Vaak met een enorm rooster er bij, dat je boven het vuur kan draaien om 'makkara' (worstjes) te grillen. En natuurlijk heeft iedere camping een sauna-hut. Wat een heerlijkheid. Helemaal omdat je zo uit de hete sauna een frisse kraakheldere beek in kunt springen!

We hadden in ons huis in Finland ook een sauna. Vanuit de sauna liep je dan langs een aangebouwde buiten-openhaard zo de tuin in. En 's winters ga je ook de sneeuw in, hè?! Sterker nog: een beetje Fin gaat 's winters eerst 50 km langlaufen, dan een rondje over het meer schaatsen, een wak hakken (nabij de oever), de sauna in en hup, afkoelen in dat wak in het meer. Ik heb het 1 keer gedaan. Heerlijk, maar meer voor echte bikkels.

We hebben 4 heerlijke jaren in Finland gewoond én gevaren langs de eilanden voor de kust met een klein motorbootje, de Maya. We leerden nog 2 á 3 andere Nederlandse gezinnen kennen, waarmee we allerlei Finse dingen gingen doen, waaronder ijsvissen. Dat was een leuke belevenis: Ik had met moeite een aankondiging weten te vertalen, van een ijsviswedstrijd op het meer bij ons in de buurt. We trommelden de andere Nederlandse gezinnen op, we kochten speciale kleine hengeltjes en iemand had zowaar al zo'n ijsboor, een reuze kurketrekker. We melden ons. De Finnen waren enigszins verbaasd ons te zien en legden zo goed en zo kwaad als het ging in het Engels de spelregels uit. Men verdeelde zich vervolgens over het meer, boorde zijn gat en ging zitten vissen. Dus stel je voor: 5 of 6 groepjes van 2 of 3 zwijgzame Finnen, ieder zo'n 20 meter bij elkaar vandaan, zitten van de rust te genieten en op dikke plakken roggebrood met kaas

te kauwen. En dan dus 3 Nederlandse gezinnen met gezamenlijk 9 kinderen van onder de 10 op sleetjes en het bijbehorende kabaal. Gelukkig dempt de sneeuw de meeste herrie. We zijn bij iedereen gaan kijken hoe het ging en probeerden gezellige praatjes te maken. Fins is echt een moeilijke taal en niet iedereen spreekt Engels, natuurlijk. Aan het eind van de wedstrijd werd alle vangst gewogen en de winnaars bekend gemaakt. Winnaar: 2 kilo vis, Nederlanders: 0 gram. En dan blijkt ineens dat ze het zo leuk vonden dat we als Nederlanders hadden meegedaan, dat ze fluks een deelname-prijs voor de kinders hadden bedacht en iemand was tussendoor naar de supermarkt gefietst om allerlei lekkers te kopen. Stille mensen, maar toch echt lief. En toen...

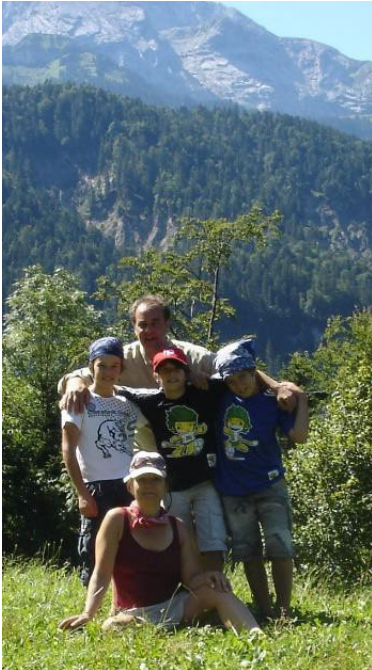
Michel carrièrde er lustig op los en zo kwam er een baan in... München. Beieren is ook weer zoiets speciaals. Iedereen heeft waarschijnlijk wel gehoord van het grote bierfeest, het Oktoberfest. En van lederhosen en dirndels. Maar het is ook het land waar Sissi opgroeide, in Possenhofen. Aan de Starnberger See, ten zuiden van München. Wij vonden een eindje zuidelijker aan datzelfde meer in het dorp Tutzing een mooi zolderappartement met een overdekt balkon, echt zuid

Duitse stijl, bijna Tirol. (Foto: balkon in Tutzing met uitzicht op dorpskerk). De Alpen waren vanaf het meer te zien. Nog voor de dozen uitgepakt waren, letterlijk, hadden we een kleine dart-catamaran op de kop getikt. Die kon op een veld liggen, naast het meer. In de weekenden gingen we vaak even met de catamaran het meer op, oversteken naar de overkant en daar op een terrasje wat eten en weer

terug. Wat kon dat ding snel! En dat was maar goed ook. Want op een tamelijk windluwe zonnige zondagmiddag waren we met wat broodjes en drinken aan boord tot halverwege het meer gedobberd. We vroegen ons net af: varen we nog door tot de overkant of wordt het dan te laat om nog terug te komen? Werkelijk een tel later slingert de giek ineens van de ene kant naar de andere kant en terug. Gelukkig niemand voor het hoofd gestoten, maar voor Michel was het gelijk duidelijk: er komt nu slecht weer aan. En inderdaad, van de Noordkant kwamen gitzwarte wolken aandrijven. Voor de bui aan komt er dan flink veel wind. Michel

ging overstag, zei tegen de jongens (toen zo rond de 8 jaar) dat ze zich heel goed vast moesten houden (zwemvesten hadden ze al aan) en daar gingen we! We vlogen echt over het water terug naar het hellinkje bij het botenveldje. De jongens vonden het natuurlijk prachtig! Het begon te regenen. Jongens op de steiger gezet en onder een afdakje geparkeerd; Michel in no time de catamaran eruit getrokken op zo'n karretje. Vanonder het afdakje keken we naar een fors onweer. Dat had flink mis kunnen gaan. Wat een geluk dat Michel zoveel zeilervaring heeft!

Beieren en het nabije Oostenrijk hebben veel moois te bieden. Het was 's winters vanaf ons huis anderhalf tot 2 uur rijden naar prima skigebieden, zoals de Ross-hütte. Dus de mannen hebben volop leren alpineskiën daar. Ik scheet in mijn broek op die latten bovenaan de laagste heuvel, dus ik heb het bij langlaufen gehouden, wat daar ook weer prima was. Tussen dat zeilen in de zomer en skiën in de winter, waren er de schitterende voorjaars- en herfstkleuren aan de struiken en bomen op en rond de heuvels van Beieren. Waar dan ook nog Disney-sprookjes-achtige beekjes tussendoor kabbelen. Kortom het was ook daar weer prachtig wonen en leven.

(Foto - van Oordt gezin bij de Alpen)

En toen...

Er veranderde voortdurend wat bij Michel's werk en zo kwam het moment waarop de standplaats terecht kwam in... Nederland. We verhuisden naar Loosduinen, een aan de zuidkant aan Den Haag aangegroeid dorp, waar de jongens naar de Internationale middelbare school konden. De Kom Loosduinen, zoals het buurtje heette waar we woonden, was ontzettend gezellig. In onze Luxemburgstraat staat een basisschool. Dat geeft gelijk gezelligheid, natuurlijk. Er woonden ook kinderen van dezelfde leeftijd als onze jongens, dus dat was 's middags en 's avonds op het schoolplein gezellig voetballen enz. Het was natuurlijk in Nederland veel gemakkelijker en sneller contact maken met burens dan in het buitenland. Het werd een paar jaar een hechte groep, waarmee we ook telkens op de laatste zaterdag voor het nieuwe schooljaar op het pleintje een buurt-barbeque hielden.

Ondertussen was het gezin uitgebreid met hondje Diego. Officieel van Keye, maar Michel kan echt niet meer zonder deze kleine gezellige jack-russel/boerenfox-kruising en ik was natuurlijk degene die er dagelijks met hem op uitging. Nou was dat geen straf, hoor. We woonden vlakbij veel groen en het strand van Kijkduin.

Ook gingen Michel en ik weer eens met zijn tweeën uit zeilen en zo konden de jongens ook eens een feestje thuis geven, wat je doet als je 16 bent. Dat hadden ze ons natuurlijk niet verteld. Wij belden 's avonds voor de gezelligheid even naar huis. Allemaal geroezemoes op de achtergrond. "Oh, heb je vrienden op bezoek?" "Ja, er zijn een paar vrienden." De volgende middag belden ze om te vragen waar de emmer en mop ook alweer stonden... Toen we een dag later thuiskwamen zagen we eerst eigenlijk niks bijzonders, behalve... een karton wijn van een voor ons onbekend merk, een lampenkap die een beetje los zat... Vreemd... En toen ik aan de eettafel ging zitten plakte ineens mijn bloes aan de onderkant vast. Toen kwam de aap uit de mouw: er was een feestje geweest. Ze hadden de tv, dure decoraties en de lamp naar boven verplaatst, uit voorzorg. Heel verstandig. Maar bij het naar beneden brengen was dus toch die kap losgeraakt. En die plakrand onder de tafel? Bier-pong spelletje gespeeld. Daarbij gooi je een pingpongballetje over tafel naar elkaars rijtje bekers met bier. Als je het balletje bij de ander in het bier weet te mikken, dan moet die de beker leegdrinken. Ze hadden de tafel nog zo zorgvuldig schoongemaakt! Van boven... En toen...

Hup! Een jaartje later doet de tweeling examen en verdwijnt om te studeren. Eentje in Groningen en eentje in London. En Hup! Nog een jaartje later doet de jongste examen en verdwijnt om te studeren in Utrecht. En dat gaf ons de mogelijkheid om een andere koers te gaan varen. Nogal Letterlijk. We hebben in 2017 de Stavast gekocht. Een stoer stalen schip, twee master. Het zou een Collin Archer moeten zijn, voor wie dat wat zegt. Maar ik noem het een Kotter Archer, want de vorm van de romp is toch echt kotter-achtig. We zijn er in 2018 en 2019 's zomers mee naar Engeland geweest. Het was de bedoeling om telkens ergens anders de winter door te brengen. Het beviel echter goed in Rotterdam, dus daar zijn we een aantal jaren blijven overwinteren en de coronatijden goed doorgekomen. Maar dit jaar zijn we dan toch echt aan het 'zwerven'. En dus: afgelopen voorjaar 2022 lagen we met ons schip in Workum voor een paar weken. Dichtbij Hindeloopen, waar we hadden gehoopt de Andringa Familiedag met iedereen te

vieren. Hopelijk gaat die komend (schrikkel) jaar wel door!!!

Saskia Andringa

(Foto: Van Oordt – Andringa gezin in december 2014: Saskia (LE223) met Michel van Oordt, de tweeling Bonne en Hessel en Keye.

Een blanco pagina ...

Andringa Staach Nijs, afgekort ASN, is bijna klaar en gevuld met diverse artikelen. Bij het verwerken van al die losse stukken concept teksten, blijkt dat er nog een blanco pagina overblijft, dat gebeurt bijna nooit, hoe kan ik die zinvol opvullen?

Zullen wij hier een aantal vragen gaan stellen en dan maar hopen op reacties?
Ondertussen heb ik hulp ingeroepen van mijn medebestuurders:

We hebben met elkaar nagedacht over het gezonder maken van onze financiën.
En wie weet heeft u als lezer een goed idee!
Hoe kunnen we onze inkomsten vergroten?

Op pag. 12 staan al twee vragen over de website, maar er komen meer:

Wat verwacht u van de website ?

Wat moet beter en wat kan er uit ?

Wie heeft familie groepsfoto's en/of bidprentjes voor die nieuwe pagina?

Maakt u wel eens gebruik van onze website?

Wij als ASB (Andringa Stichting Bestuur) en als ASW (Andringa Stichting Websitecommissie) krijgen vaak de indruk dat slechts sporadisch een bezoek aan onze website wordt gebracht. Is die veronderstelling terecht en waarom?

Wat kan beter in het ASN / wat mist u / mis jij in de papieren versie?
Ook al gevraagd dat de Andringa's hun emailadressen willen doorgeven?
(**Goed idee, stuur eens een mailtje met uw reactie, familie code en adres**)
Vragen wie mee wil werken aan de kunstverjaardagskalender?
(**Oh ja, misschien komt er binnenkort een nieuwe kalender.**)
Wie wil daaraan meewerken / wiens kunstwerk mag daar bij?)
Ideeën door onze lezers aan laten leveren om de Andringa Stichting nog meer te laten leven voor en door de Andringa's?

Op pag. 3 staat opnieuw een oproep aan alle Andringa's en die aan hen verwant zijn, om een **Andringa boek deel 3** aan te schaffen.

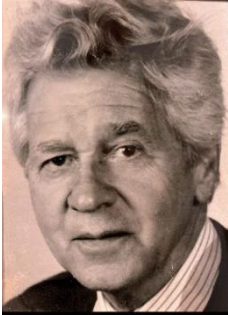
Heeft u er al eentje? Daar zijn wij enorm blij mee.

Is het dan ook een idee om er nog één of meer te bestellen voor een Andringa of iemand anders die u er mee kunt verrassen?

Of wilt u als lezer van ASN de volgende keer een bijdrage aanleveren?

Reacties naar het secretariaat s.v.p.: andringastichting@hetnet.nl
Met vriendelijke groet, ook namens ASB en ASW, Tsjikke Andringa

Jongste zoon **Paul** (VA11126) schrijft **over** zijn vader **Pieter Andringa**

*Foto: Pieter Andringa Jr. – (VA11112) * 1922 † 1992)*

Pieter Andringa was mijn vader, een toegewijde familie-man, een fervent fietser en hij had een passie voor schaatsen. Hij heeft in 1963 deelgenomen aan de Elfsteden Tocht, wat één van de meest martelende tochten bleek te zijn. Hij was een formidabele man die zijn werkzame leven begon als timmerman en zijn carrière beëindigde als een vooraanstaand Project Directeur, verantwoordelijk voor de aanleg van de King Fahd Causeway. Een brug van 25 km die het eiland van de staat van Bahrein verbindt met het

vasteland van het koninkrijk Saoedi-Arabië.

Het grootste deel van zijn leven werkte hij voor Ballast Nedam, een bouwbedrijf in Nederland, dat in zijn glorie tijd over de hele wereld verspreid was. In 1975, toen ik nog maar 10 jaar oud was, werd mijn vader gevraagd om naar Saoedi-Arabië te vertrekken als Deputy Site Manager voor de bouw van militaire accommodatie. Een hele onderneming om je gezin van 5 personen, een Newfoundlander en twee konijnen naar een onbekend land te verhuizen. *(Foto: Dit is voor ons huis in Khamis Mushayt, in de 'woestijn', ik zit bovenop de steen, dan v.l.n.r.: vader Pieter Andringa, moeder Ria Andringa – Frèrejean; vòòr haar is Eduard Paul Andringa en rechts Ronald Pierre Andringa met onze hond Ijmar.)*

Na een paar dagen reizen via Jeddah waar we moesten wachten voor een vlucht naar Abha, kwamen we aan in Abha, een landingsbaan met slechts één klein schuurtje in de 'middle of nowhere'. We kwamen op een militaire basis wonen in Khamis Mushayt, een klein dorpje in de buurt van Abha. Er waren geen regelmatige lijnvluchten. Ook geen tv, geen radio, er was echt helemaal niets. Ballast Nedam bouwde de compound waar we woonden en verzorgde ook het Nederlandse onderwijs. Als kind daar opgroeien was fantastisch. Enige tijd na onze aankomst in Khamis werd mijn vader gepromoveerd tot 'General Site Manager' en bleven wij daar voor 5 jaar. Daarna werd mijn vader gevraagd om het 'Saudi Bahrain Causeway' Project op zich te nemen als Project Directeur en naar Bahrein te verhuizen. Nu bekend als King Fahd Causeway. *Foto: De 'King Fahd Causeway' – Brug tussen Saoedi Arabië en Bahrein*

In die tijd in het Midden-Oosten ontmoette mijn vader veel dignitarissen, waaronder koning Khalid bin Abdulaziz Al Saud en de kroonprins van Saoedi-Arabië, prins Sultan bin Abdulaziz en Yasser Arafat, zelf een civiel ingenieur met grote belangstelling voor het Causeway-project. Mijn vader ontmoette toen ook

Neelie (Smit) Kroes, de toenmalige minister van Verkeer en Waterstaat. *Foto boven: Pieter Andringa, soldaat, kroonprins, rest onbekend. Rechts: Pieter met kroonprins.*

Dit project duurde ongeveer 6 tot 7 jaar. Toen hij kort daarna zijn 65e verjaardag bereikte, was hij nog niet klaar om officieel met pensioen te gaan. Hij bleef werken als consultant voor de Van der Valk Hotelketen en bracht ongeveer de helft van zijn tijd op Curaçao door.

Na zijn 'officiële' pensionering verhuisde hij met mijn moeder Ria Frèrejean naar een dorp genaamd Schoten in België, waar het eerste project hun eigen huis was, een complete renovatie uitgevoerd met zijn gezin over een periode van ongeveer 6 maanden.

Foto tijdens afscheidsfeestje in Bahrein met familie en vrienden:
V.l.n.r.: Pieter Andringa, naam

onbekend, Ria Andringa, naam onbekend, Paul Andringa, Ronald Andringa, voor hem zijn zoon Danny Andringa, Alexandra Mensink (vrouw van) Eduard Andringa.

Helaas, nadat hij op 70-jarige leeftijd zijn 'echte' pensionering aan zijn familie had aangekondigd, stierf mijn vader een paar maanden later aan een hartaanval. Hij was groter dan het leven, een geweldig persoon die erg geliefd en gerespecteerd was door de vele mensen die hem kenden. Zijn begrafenis was daar een bewijs van met honderden mensen die de processie volgden en alle verkeer volledig blokkeerden.

Voor meer informatie over mijn familie kun je onze stamboom zien op www.andringa.net

Groeten, Paul & Caitriona Andringa (VA111126) uit Wales, UK.

ONTMOETINGEN MET ANDRINGA'S ... 42

De tweeënveertigste aflevering alweer - een verhaal over ontmoetingen met Andringa's ... nu in ASN 77. Regelmatig ontmoet ik mijn eigen Andringa familie en af en toe de Andringa's van het Andringa Stichtings Bestuur. Daarnaast hoor, lees, zie of ontdek ik vaak iets over andere mensen die dezelfde achternaam dragen of er aan verwant zijn. Overigens ben ik altijd benieuwd naar jullie reacties & verhalen, bel of stuur eens iets op, wie weet wordt daar in het volgende ASN op ingegaan.

Opruimen, daar ben ik al heel veel jaren mee bezig, volgens mij bijna mijn hele leven! Vroeger bij mijn ouders, later op mijn werk en thuis, het gaat stug door. Het neemt ook veel tijd om opnieuw orde te scheppen in de voor mij meestal geordende chaos; daarbij is weggooien nog steeds het moeilijkste voor mij. Voor de Andringa Stichting moet ik eveneens heel veel keuzes maken, wat blijft t.z.t. in het familie archief, wat kan bij het oud papier... Voor professionele aanpak m.b.t. archivering moet elk nietje worden verwijderd, elk stukje sellotape en er mogen geen plastic mapjes gehandhaafd blijven! Organisaties moeten conform wet- en regelgeving documenten bewaren op adequate wijze. Oeff, lukt mij dat?

Nu vind ik een oude ansichtkaart, verstuurd rond 1914?, door mijn beppe **Jitske Werkstra – Andringa** (*1885) gericht aan haar ouders Tjeerd & Grietje Andringa – Postma (**YB13**): Aan den Heer Tj. Andringa, Landbouwer, St. Jacob. Slechts een plaatsnaam was voldoende voor de postbode! Maar dan de met potlood geschreven tekst:

<< Het varken kan Maandag of Dinsdag wel dood.

G.O., Zoopas Vaders briefkaart ontvangen. Ik heb het plan om a.s. Dinsdag over te komen. Het wordt toch niets om met z'n beiden een nacht. Ik ga hier om half acht weg, dan ben ik 9:10 uur te St. Jacob. Wanneer het goed weer is kan Klaas Sijkes fiets wel bij Griet brengen. Anders wil de een of andere mij wel halen, hè? Met hartelijke groet, Jitske >> (G.O. = Geachte Ouders) Haar ouders woonden op de boerderij in De Westhoek; vanaf St. Jacobiparochie, waar de bus vanuit Hallum stopt, toch nog een paar kilometer. Jitske vraagt of haar broer Klaas (*1893) de fiets van haar zus Sijke (*1895) bij haar schoonzus Griet (gehuwd met oudste broer Harmen) wil brengen of dat iemand haar op wil komen halen (met tilbury?). Die eerste zin over 'het varken dat wel dood kan'... Ja, zo ging dat destijds ... Dieren van de boerderij werden soms geslacht en verwerkt voor eigen gebruik. Het vlees werd dan in weckpotten gedaan; zelfs in mijn jeugd gebeurde dat nog!

Naar aanleiding van een berichtje over een andere Ansichtkaart uit 1947 van zijn vader **Arjen Andringa** (YB1333) vanuit een militair zkh te Assen, krijg ik van diens zoon **Klaasjan** (YB13331) een reactie inclusief verwijzing naar zijn bedrijf 'De Houtense Klusman'. Nooit geweten dat Klaasjan dit doet, hij heeft van zijn hobby werk gemaakt! Zijn leven lang klust hij al, thuis en bij andere mensen. Hij leerde het 45 jaar geleden van zijn vader, ook een verwoed klusser, en het is nooit meer over gegaan. Een aantal jaren geleden volgde Klaasjan een cursus Meubelmaker en dat is bij hem thuis te zien: tafels, bureaus, boekenkasten, kledingkasten maakte hij met veel plezier. Onlangs ging Klaasjan naar een cursus om sloten open te maken; het komt nogal eens voor dat iemand buiten staat terwijl de sleutels nog binnen liggen. Dus, woont u in Houten of in de buurt, doe in geval van nood maar eens een beroep op Klaasjan Andringa. Vroeger als klein jochie logeerde hij wel bij ons op de boerderij op Koehoal!

Half januari 2023 is de Engelstalige nieuwsbrief ASNE21 digitaal verzonden. Vijf gastschrijvers (guestwriters) hebben er aan meegewerkt; u kunt die lezen op de website www.andringaonline.nl en dan via publicaties door naar Andringa Staach Nijs en dan naar ASNE21. Doen hoor! Geen wachtwoord? Vraag het nu aan!

Hierop reageerde **Cristina da Costa Graças de Andringa** (KB1211) vanuit Portugal met een opmerkelijk verhaal, via overlevering doorverteld door haar Andringa familie. Op deze foto haar overgrootvader **Theodoor G.R. Andringa** (KB1) met zijn tweede vrouw uit Spanje: **Maria Del Carmen** met hun zontje **Gijsbert** (*1909). Om een lang verhaal kort te maken, **Theodoor**, sinds 1894 weduwnaar, ging vanuit NOI / Indonesië op zoek naar zijn gekidnapte dochter ('the missing child, a very nice one' schrijft Cristina) die misschien naar Spanje was vertrokken. Daar ontmoette hij Maria del Carmen, dochter van een Spaanse vrouw en een Italiaanse man. Hier hoorde Theodoor dat zijn ontvoerde dochter waarschijnlijk in Portugal was, in Lissabon, dus reisden zij daar naar toe. Daar werd hun zoon **Gijsbert Paz**

Andringa (KB12) geboren. Opnieuw kreeg hij een tip, zijn vermiste dochter zou in Amerika zijn. Cristina haar overgrootmoeder Maria del Carmen bleef in Portugal met zontje Gijsbert; Cristina haar overgrootvader Theodoor vertrok per boot naar Noord Amerika. Zij hebben daarna nooit meer iets van hem gehoord... Zou die dochter **Petronella** (*1891) zijn geweest? Zowel van haar en haar vader weten wij geen overlijdensdatum. Zie blz. 131 in Andringa boek 3.

Cristina haar familie was in de veronderstelling dat Gijsbert de enige zoon van Theodoor was en dat Gijsbert slechts één zusje had, the missing one! Zij wisten niets van het bestaan van Richard (*1894) en diens zus Emily (*1893), allebei geboren uit het eerste huwelijk van Theodoor met Elizabeth Bruyn, die overigens bij de bevalling van haar zontje Richard in 1894 overleed. Zelf vraag ik mij nu af, zou het kunnen zijn dat Theodoor zijn oudste dochter Petronella (*1891) inderdaad is gekidnapt? Hoe komt hun familie, nakomelingen van Theodoor (KB1) verspreid over Indonesië, Australië, Nederland en Portugal ooit achter die antwoorden ? **Wie, oh wie zou hierover iets meer kunnen achterhalen ?**

Via **Ted Andringa (PA12211)** krijg ik begin maart een mailtje met 'Andringa Weetjes' met maar liefst tien doorverwijzingen naar bijzondere Andringa artikelen op internet, leuk. Dit boekje 'Mee Overzee' door A. J. Andringa (uitg. 1970) heb ik besteld en nu voor mij liggen. Nu nog achterhalen wie deze A.J. is ... Verder vindt Ted info over Andringa de Kempenaar familie

Deze vier portretjes zijn ook zo mooi en vertederend:

Het echtpaar Regnerus & Judith van Andringa de Kempenaar - D'Arnaud met hun kinderen Henriëtta en Antoon. Op 11 okt. 2022 vond bij het Venduehuis in Den Haag de Classical Paintings and Drawings online veiling plaats. Lot 10104 betrof vier anonieme portretjes van een echtpaar met hun dochter en zoon. De portretjes werden toegeschreven aan Friedrich Ludwig Hauck (1718-1801). Uit eigen onderzoek door de stichting Adel in Nederland bleek dat het hier ging om Regnerus Livius van Andringa de Kempenaar (1752-1813) en diens 1e echtgenote Judith Elisabeth d'Arnaud (1756-1780). Uit zijn 2e huwelijk stammen de huidige jonkheren Van Andringa de Kempenaar. De portretten werden getaxeerd op 500-700 euro, maar werden geveild voor 7500 euro. In één van de magazines van de stichting Adel in Nederland zal het verhaal bij deze portretjes komen te staan. Voor € 17,50 kunt u donateur worden en ontvangt u vier keer per jaar dit digitale magazine in uw mailbox. Mail voor meer informatie naar info@adelinnederland.nl. Met vriendelijke groet, Tsjikke Andringa (YB12214)

**Andringa boeken deel 3,
er is nog steeds een enorme voorraad.**

**Help ons de
GROTE VOORRAAD
te verkleinen !!!**

(voor meer info kijk op achterblad of op pag. 3)

Graag zo
mogelijk

spoedig
een reactie

Met hoopvolle groet en in spanning afwachtend,
bart
cécile
cees
eppie
giny
ida
marc
ted
tsjikke

Andringa – publicaties

De Andringa familieboeken en Andringa kalenders zijn te bestellen door het verschuldigde bedrag over te maken naar:

Andringa Stichting, Waterlelie 5, 9291JP te Kollum op rekening:

NL62 INGB 00000 99008 onder vermelding van: Bestelling

.. x boek deel 2 en/of .. x boek deel 3 en/of .. x kalender.

Noteer bij betaling duidelijk uw naam, adres en familiecode.

Na ontvangst van het bedrag krijgt u het bestelde thuis gestuurd.

Persoonlijk boeken of kalenders afhalen en betalen mag ook, maar laat dit dan even van te voren weten aan:

Mw. Ida Okx - Andringa, Sao Paulostraat 21, 1334 BZ Almere

Tel. 06 – 10 33 52 87

Kosten van de publicaties:

Andringa Boek deel 1 (1985)	UITVERKOCHT (à € 20,00)
-----------------------------	-------------------------

Andringa Boek deel 2 (1996) voldoende voorraad	€ 10,00
(Bij bestudering van deel 2 is deel 1 nodig als naslagwerk)	

Andringa Boek deel 3 (2016) vanaf november 2020	€ 25,00
---	---------

Maak de serie met rugnummers (1 en) 2 en 3 compleet!!!	
--	--

Engelse versie (korte samenvatting bij deel 1)	€ 20,00
--	---------

Andringa KUNST verjaardagskalender NU per stuk	€ 5,00
--	--------

Kalender - 3 exemplaren (LET OP ACTIEPRIJZEN)	€ 10,00
---	---------

“Fryske Ferskes” poëzieboekje door Sjoerd Andringa	€ 5,00
--	--------

Verzendkosten per 1, 2 of 3 boeken in Nederland	€ 8,25
---	--------

Verzendkosten per kalender in Nederland	€ 4,60
---	--------

(brievenbuspakje - indien toelevering via normale brievenbus mogelijk is)